

[Kristen Amby.]

offentliges Penge fik Mulighed for en Gevinst uden tilsvarende Mulighed for Tab. Jeg har ofte set Krav om, at det private Byggeri skulde have samme Støtte som det sociale, det vil sige, man skulde op med Laanegrænsen til 97 pCt. Vi ved alle sammen, at hvis man gjorde det, vilde det betyde, at det private Byggeri ikke satte en eneste Skilling i Foretagendet, og det vilde man dog ikke finde stemmende med selve det private Byggeris Væsen. Det er ogsaa den Hovedlinie, Forslaget følger, men det betyder dog ikke, at der ikke er givet ogsaa det private Byggeri gunstige Vilkaar ved dette Lovforslag. I visse Tilfælde kan det faa Laan helt op til 85 pCt. af Værdien, altsaa ved at møde med 15 pCt. selv, og en Rentenedsættelse til 2 pCt. Det er dog en ikke uvæsentlig Støtte for det private Byggeri, der tidligere kun kunde faa offentlige Laan til et halvt Hundrede Procent af Værdien og saa skulde ud at søge 3die, 4de og 5te Prioritet og saa endda havde Penge i Klemme til sidst. Og saa var Renten ikke 4—5 pCt., men var i Realiteten tit oppe paa 8—10 pCt.

Inden jeg gaar over til nogle afsluttende Bemærkninger, vil jeg gerne fremføre nogle enkelte, jeg maa maaske kalde det kritiske Antegninger. Først med Hensyn til § 5, hvor den Bestemmelse gaar igen, at Kommuner, naar der er Kommunegaranti, skal garantere Staten imod Tab paa samme Brøkdæl af Laanet i hele dets Løbetid. Jeg vil gerne jævnføre denne Bestemmelse med Bestemmelsen i § 12, som jeg finder lykkelig affattet. Der staar klart og tydeligt, at Kommunegarantien for et Statslaan over 85 pCt. for sociale Selskaber kun omfatter netop det, der ligger over de 85 pCt., fra 85 til 97 pCt. Tidligere var der den begrænsende Bestemmelse, at Kommunegarantien tillige var en vis Procentdel af Statslaanets Størrelse. Man ved altsaa, at nu er det fra 85 til 97 pCt., altsaa 12 pCt., man garanterer for, men jeg vilde egentlig finde det rigtigt, om man behandlede en saadan Garanti for denne sidste, skal vi sige Prioritet, denne sidste Del af Statslaanet, efter det, om jeg saa maa sige, oprykkende Panterets System, saaledes at den Del, der bliver afdraget paa Statslaanet, under Forudsætning af, at der bliver afdraget, først kommer den sidste Prioritet til gode. Naar jeg mener det, er det, fordi det for en hel Del af disse Kommuner, hvor en væsentlig Del af de næste 8 Aars Byggeri skal foregaa, altsaa Landkommuner eller i hvert Fald forholdsvis smaa Kommuner, er en meget, meget stor Byrde at faa paalagt disse Garantier. Det

drejer sig jo om Milliontal for disse Kommuner, der har fra 4 000—5 000 op til 25 000—26 000 Indbyggere, og derfor er det rimeligt, at de paagældende siger som ansvarsbevidste Kommunalfolk: ja, men vi maa have det saaledes, at disse Garantier dog kan forsvinde saa hurtigt som muligt. Derfor vilde jeg finde det rimeligt, om Afdragene paa Statslaanet først kom den Del til gode, der omfattes af Kommunegarantien, saa meget mere som Staten, hvor der ikke er Kommunegaranti, selvfølgelig er ude i en stor Risiko. Staten siger: skal vi op i en Risiko paa over 85 pCt., vil vi have Kommunegaranti. Saa er det heller ikke urimeligt, naar man paalægger Kommunerne den største Risiko, at Kommunerne til Gengæld siger: maa vi saa ogsaa bede om, at denne Risiko saa hurtigt som muligt elimineres, det vil sige, at Afdragene paa Statslaanet i første Række kommer vor Garanti til gode.

Dernæst mener jeg, at Satserne i § 38 for Enfamilieshuse, Parcelshuse, og det er jo de samme Satser, man administrativt bruger, selv om det drejer sig om socialt Byggeri, er for smaa. Man har meget rigtigt sat Grænsen for Huse paa Landet op fra 12 000 til 15 000 Kr., men det er ogsaa for lidt, og det er i alt Fald alt for lidt for Huse her i Hovedstaden. Grænsen er altsaa 19 000 + 1 000 Kr., 20 000 Kr. Det kan man erfaringsmæssigt ikke bygge for. Det siger sig selv, at naar Byggeindekstallet er steget med nogle og tres Procent, og et saadant Hus før Krigen, saa vidt jeg husker, var sat til 17 000 Kr., kan det i Dag ikke bygges for 20 000 Kr. Jeg tror, det er nødvendigt, at man fraviger disse rigoristiske Bestemmelser, som stammer fra den oprindelige Lov, og sætter Grænsen opad i Overensstemmelse med Byggeindekstallet. Det tror jeg er den rigtige Maade at gøre det paa.

Et Spørgsmaal, som ogsaa kan behandles i Folketingsudvalget, er, om der ikke ogsaa skal gives Huslejetilskud til Familier med to Børn.

Dernæst er der en Ting, som jeg maa erkende, jeg ikke har været opmærksom paa, da jeg var med til i det Dahlgaardske Udvalg at gennemgaa Lovforslaget. Det er de Forhold, der er omtalt i Kapitel 7, hvor der gives Laan til Opførelse eller Forandring af Ejendomme med socialt eller kulturelt Formaal, altsaa det, vi i gamle Dage kaldte Forsamlingshusparagraffen. Der kan gives Laan op til 75 000 Kr. Det er udmærket for Forsamlingshuse paa Landet, men det har overhovedet ingen Mening, naar det drejer sig om noget tilsvarende i Byerne.